

Zindan Ve İnsan

– redfer · 14 Nisan 2026

Zamanın buz tuttuğu, yankıyla örölü soğuk koridorlar;
Her adım, ruhun kendi derinliđine mecburi bir hicret...
İnsan, dışarıdaki gürültüden kopup
demir parmaklıklara hapsolunca;
Yalnızca kendi nefsiyle değil,
insanlığın kadim kederiyle yüzleşir.

Her kapı ardında nice yıllık bir karanlık,
Güneşten sürgün edilmiş hikâyeler...
Hızla değişen simalar geçiyor camın önünden,
bir otobüs yolculuđu gibi;
Birinin sızısı daha içe sinmeden, diğeri başlıyor.

Zindanlarca yutulmuş ömürler...
Toprağın bereketinden koparılıp taş duvarların soğuğuna hapsedilmişler.
Fareli Köyün Kavalcısı misali, meçhul bir çağrının peşinde;
Suçları sevdaları, günahları aşkları...

Valizlere tikiştirilmiş koca bir şehir,

Penceresiz kuyulara dökülen basamaklar...
İnsan en ağır cezayla yüzleşince, sığındığı tek liman:
O sonsuz rahmet ve merhamet sahibi Allah;
Göğsüne bastırıldığı ilk ve son hakikat.

Okuyorum; eşe yazılmış mektuplardan sızan hasreti,
Anneye adanmış şiirlerdeki o tuzlu yaşı.
Zihnime vuruyor barut kokusu,
namlunun ucundan kopup gelen...
Başımdan aşağı insan hikâyeleri yağıyor;
Bir güz mevsimi kadar hazan,
gözlerimde iki elin ıslak dokunuşu.

Kapılar kapanıyor üzerime.
Duyuyor musun aheste volta seslerini?
Şu kapının ardında, zamanın ötesinde bir adam;
Omuzlarında bir asrın çöküşü,
gözlerinde yarım kalmış bir dünya...
Ne yaşlı ne genç; zamanın sınırlarını aşmış,
Şehirli, soylu ve bir o kadar vakur.
Suyun toprağa süzülüşü gibi,
kavuşmuş kendi zindanına;
Canı, cananı...
Müridi de kendisi, mürşidi de...

Duvarlar siyah bir beniz gibi çekiliyor üzerine.
Hüznün bulaştığı o kapılar kapalı;
Hasan orada, yedi maktulüyle baş başa.
Hasan orada, vicdanının mahkemesinde.
Zeytin sofrasında,
yanaklarından öperek yediği o kutsal, o kuru ekmek...
Kalan zeytinleri bir peçeteye sarıyor,
zindan farelerinden saklıyor;
Birkaç saat sonrasına,
hüngür hüngür ağlayarak...

Gün doğmaz burada, horozlar dilsiz.
Sadece babalar ve oğulları...
Eski, kutsal ve değiştirilemez bir bağ.

Bir seccade kadar kutlu bu sessizlik,
Her erkeğin geçmesi gereken o dar geçit.
Oğul, babanın toprağından boy veren sürgün;
Giz babada saklı,
sır oğulda gizli.
Âdem'den bu yana süregelen o kadim mana,
Kapanyor bir zindan kapısının ardına.

Çekmecelerde saklı küçük bir kızın çocukluğu,
Ve köşede bir hayalet gibi çöken o kadın...
Hırkasının dikişlerinden dökülüyor hayat.
Öksürüğünde havalanan beton tozları;
Bir avuç yemi saçınca göğe fırlayan ürkek kuşlar gibi...

Elinde bir resim;
Çatlamış eller, kirli saçlar,
toprağın rengini almış yırtık bir pantolon.
Biri diğerine küsmüş iki eski ayakkabı,
Gözlerde yaşama dair sönmüş o ışık...
Zindanın taş duvarlarında yankılanan o sağır feryat.

Kapanyor kapılar hayata,
en savunmasız kaderlerin üzerine...
Ağır bir gıcırtyla kilitlenen her sürgü,
sadece bir kapıyı değil;
Dökülen yaşları, tozlu mektupları,
unutulmuşların o sessiz çığlığını kilitliyor.

Ve her şey, toprağa düşen bir tohum gibi
Yeniden doğmayı bekleyecek
o kara zindanların zemininde

redfer